

Forfatter: Meier, Johannes

Titel: BREV FRA: Meier, Johannes (1900-04-04)

Citation: Meier, Johannes: "BREV FRA: Meier, Johannes (1900-04-04)", i *Digte og Breve*, Henrik Erbs-Jensens Bogtrykkeri, s. 30. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002056959-000-shoot-L0020569590000006.pdf> (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Digte og Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

B.
Kerteminde, 4/4 1900

Kære Ven!

Der var en Gang en dejlig, gammel Ost, og i den boede mange smaa, dejlige Dyr, saa lækre og fede og dumme, saa graa og elskelige, som man kan tænke sig. De ernærede sig skikkeligt af Ostens Safter, naar de ikke netop kunde komme afsted med at æde hverandre; — og de troede allesammen paa et kæmpestort, graat, skikkeligt og fedt Dyr, som de kaldte Vorherre, og som boede ganske alene i en mægtig stor Ost langt borte. I dets Navn krøb de omkring, aad og forplantede sig i een Guddommelighed af Gammelost.

Men eet af Dyrene kom engang udenfor Osten; og da det først saa sig derude, gik det paa Æventyr ud i Verden. —

Det slumrede en Stund i en Valmues Bæger Side om Side med et lille, florvinget Insekt, og det drømte, at nu havde det vundet Lykken (thi som alle smaa og dumme Dyr troede det paa noget, som hed Lykken).

Det vaagnede og fandt Valmuen knækket af Vinden og sig selv liggende midt i Landevejsstøvet, s. 31 mens dets letvingede lille Ven svang sig bort højt oppe og ikke saa sig tilbage.

Sligt var aldrig hændt hjemme i Gammelosten; — og det lille Dyr blev grumme forbavset og kunde neppe tro det. Men efterat have grundet en Stund, krøb det videre hen ad Vejen; — men nu var det ikke dumt længere og troede ikke mere paa Lykken.

Det kravlede frem gennem alskens Støv og Smuds; — af og til nappedes og bedes det lidt med andre Dyr, som det mødte paa sin Vej; — og et Par Gange lod det sig lokke til at sove en Nat hos en af Grøftens Skarnbasser; men naar det vaagnede, væmmedes det og krøb videre. Stundom blev det væltet omkuld eller traadt ned af plumpe Fødder; men det rejste sig atter og fortsatte sin Vej. —

Og saa kom det en Dag hjem til den gamle Ostekage...

Sort var det blevet af Landevejens Støv, og magert var det blevet af den lange Vej og den uregelmæssige Levemaade borte fra den hjemlige Ost; og klogt og ondt og bittert var det blevet af, hvad det havde sét og følt undervejs. Og de mange skikkelige og graa og dumme og fede smaa Dyr derhjemme undredes saare over, at en af deres var bleven saaledes forvandlet.

Naar det fortalte om Landevejens Æventyr, da paakaldte de Vorherre og aad sig en Mavepine til af bare Forskrækkelse; — og talte det om Lykken, som det havde drømt om, og som ikke s. 32 var til, saa lo de og sagde, at Lykken var dér i Osten.

Og det lille, sorte Dyr gik derhjemme som en fremmed og følte Lede ved Osten og Dumheden og Fedmen og Skikkeligheden omkring sig. Og det gruede ved den Tanke, at det skulde gaa her og blive elskeligt og graat og fedt som de andre. Men efter Landevejen og Støvet og Mylret og Skarnbasserne kunde det ikke længes.—
—

Og Lykken var jo forlængst fløjet ad Helvede til — nej, det er sandt, den var i Osten. —